

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΑΓΓΕΛΟΙ

Η ΕΚΣΤΑΣΗ

ΒΙΒΛΙΟ IV

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: RAPTURE
Από τις Εκδόσεις DELACORTE PRESS, Νέα Υόρκη 2012
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Άγγελοι (Βιβλίο 4) – Η έκσταση
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Kate
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αποστολόης Αποστολόπουλος
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Angela Carlino
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνη Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Tinderbox books, LLC και Lauren Kate, 2012
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Fernanda Brussi Gonçalves
with Amber Lynn Jackson of Beyond The Sea Arts and Isobel Eksteen
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2012, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-546-5

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΑΓΓΕΛΟΙ

Η ΕΚΣΤΑΣΗ

ΒΙΒΛΙΟ IV

Μετάφραση: Φωτεινή Μοσχή

*Όλα τ' άλλα οδεύουν προς την καταστροφή τους,
Μόνο η αγάπη μας θα μείνει για πάντα...*

ΤΖΟΝ ΝΤΟΝ: *Η επέτειος*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΠΤΩΣΗ

Στην αρχή υπήρχε σιωπή...

Στο χώρο μεταξύ Παραδείσου και Πτώσης, μακριά στα άγνωστα βάθη, υπήρχε μια στιγμή κατά την οποία το λαμπρό βουητό του Παραδείσου εξαφανίστηκε και αντικαταστάθηκε από μια σιωπή τόσο βαθιά, που η ψυχή του Ντάνιελ κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια για να βγάλει έστω και τον παραμικρό ήχο.

Και μετά ήρθε η αίσθηση της πτώσης – μια πτώση που ούτε καν τα φτερά του δεν μπορούσαν να ανακόψουν, λες και ο Θρόνος είχε κρεμάσει πάνω τους πλανήτες σαν βαρίδια. Μετά βίας χτυπούσαν και όταν ακόμα το έκαναν, η κίνησή τους δεν επηρέαζε ούτε στο ελάχιστο την πτώση του.

Πού πήγαινε; Δεν υπήρχε τίποτα μπροστά του και τίποτα πίσω του. Τίποτα πάνω και τίποτα κάτω. Μόνο πυκνό σκοτάδι και το θολό περίγραμμα από ό,τι είχε απομείνει απ' την ψυχή του.

Η απουσία ήχων άφησε τη φαντασία του να καταλάβει το μυαλό του. Γέμισε το κεφάλι του με κάτι πιο πέρα από τον

ήχο, κάτι αναπόδραστο: τις στοιχειωμένες λέξεις της κατάρας της Λουσίντα μέσα στο μυαλό του.

Θα πεθαίνει... δε θα ξεπεράσει ποτέ την εφηβεία – θα πεθαίνει ξανά και ξανά και ξανά, τη στιγμή ακριβώς που θα θυμάται την επιλογή σου.

Δε θα είστε ποτέ πραγματικά μαζί.

Ήταν η μοχθηρή κατάρα του Λούσιφερ, το πικραμένο υστερόγραφο στην ποινή που του επέβαλε ο Θρόνος στο Αιώνιο Λιβάδι. Και τώρα ο θάνατος ερχόταν να πάρει την αγάπη του. Μπορούσε να τον σταματήσει ο Ντάνιελ; Ή δε θα τον αναγνώριζε καν;

Γιατί, αλήθεια, τι ήξερε από θάνατο ένας άγγελος; Ο Ντάνιελ τον είχε παρακολουθήσει να παίρνει γαλήνια κάποιους απ' το καινούργιο είδος, που ονομάζονταν θνητοί, αλλά ο θάνατος δεν ήταν κάτι που απασχολούσε τους αγγέλους.

Θάνατος και εφηβεία: τα δυο απόλυτα στην κατάρα του Λούσιφερ. Κανένα τους δεν είχε νόημα για τον Ντάνιελ. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι ο χωρισμός του απ' τη Λουσίντα ήταν μια τιμωρία που δεν μπορούσε να αντέξει. Έπρεπε να είναι μαζί.

«Λουσίντα!» φώναξε.

Η ψυχή του θα έπρεπε να έχει ζεσταθεί απλώς και μόνο με τη σκέψη της, αλλά υπήρχε μια βασανιστική απουσία, ένα ξεχειλίσμα αβάσταχτης απουσίας.

Θα έπρεπε να μπορεί να νιώσει γύρω του τα αδέρφια του – όλους όσοι είχαν επιλέξει λάθος ή πολύ αργά· όσοι δεν είχαν επιλέξει καν αλλά εκδιώχθηκαν εξαιτίας της αναποφασιστικότητάς τους. Ήξερε ότι δεν ήταν *πραγματικά* μόνος· ήταν πολλοί αυτοί που, όταν τα σύννεφα άνοιξαν κάτω απ' τα πόδια τους, έπεσαν στην άβυσσο.

Αλλά δεν έβλεπε ούτε ένιωθε κανέναν άλλο.

Πριν από εκείνη τη στιγμή, δεν είχε αισθανθεί ποτέ μόνος. Τώρα ένιωθε σαν να ήταν ο τελευταίος άγγελος σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Μη σκέφτεσαι έτσι. Θα χάσεις τον εαυτό σου.

Προσπάθησε να κρατηθεί... η Λουσίντα, η Κρίση, η Λουσίντα, η επιλογή... ωστόσο καθώς έπεφτε, το να θυμάται γινόταν όλο και πιο δύσκολο. Ποιες ήταν οι τελευταίες λέξεις του Θρόνου;

Οι Πύλες του Παραδείσου...

Οι Πύλες του Παραδείσου έχουν...

Δε θυμόταν τη συνέχεια, αμυδρά μόνο τον τρόπο που τρεμόσβησε το υπέρλαμπρο φως και το πιο παγερό κρύο σάρωσε το Λιβάδι και τα δέντρα στον Οπωρώνα είχαν πείσει το ένα πάνω στο άλλο, προκαλώντας κύματα οργισμένης αναταραχής που απλώθηκαν σ' ολόκληρο το σύμπαν, τσουνάμι από σύννεφα που τύφλωσαν τους αγγέλους και θάμπωσαν τη λάμψη τους. Ήταν και κάτι άλλο, κάτι ελάχιστο πριν από την εξάλειψη του Λιβαδιού, κάτι σαν...

Συγχρωτισμός.

Ένας γενναίος λαμπρός άγγελος είχε βγει μπροστά την ώρα της Κρίσης – είπε ότι ήταν ο Ντάνιελ που ήρθε απ' το μέλλον. Στα μάτια του είχε μια θλίψη που έδειχνε τόσο... παλιά. Άραγε, αυτός ο άγγελος, αυτή η εκδοχή της ψυχής του Ντάνιελ, είχε υποφέρει τόσο βαθιά;

Άραγε, είχε υποφέρει το ίδιο και η Λουσίντα;

Ένας απέραντος θυμός φούσκωσε στο στήθος του Ντάνιελ. Θα έβρισκε τον Λούσιφερ, τον άγγελο που ζούσε στο αδιέξοδο κάθε ιδέας. Ο Ντάνιελ δε φοβόταν τον προδοτή που ήταν κάποτε το Άστρο της Αυγής. Οπουδήποτε, οποτεδήποτε κι αν έφταναν στον πάτο αυτής της λήθης, ο Ντάνιελ θα έπαιρνε την εκδίκησή του. Πρώτα, όμως, θα έβρισκε τη Λουσίντα, γιατί χωρίς εκείνη τίποτα δεν είχε νόημα. Χωρίς την αγάπη της τίποτα δεν ήταν δυνατόν.

Η αγάπη τους έκανε αδιανόητη την επιλογή μεταξύ Θρόνου και Λούσιφερ. Η μόνη πλευρά που θα μπορούσε να επιλέξει ο Ντάνιελ ήταν η δική της. Γι' αυτό, έπρεπε τώρα να πλη-

ρώσει γι' αυτή την επιλογή, αλλά δεν καταλάβαινε ακόμα τη μορφή που θα έπαιρνε η τιμωρία του. Μόνον ότι εκείνη έλειπε απ' το μέρος όπου ανήκε: στο πλευρό του.

Ο πόνος του αποχωρισμού απ' την αδελφή ψυχή διαπέρασε τον Ντάνιελ, οξύς και βίαιος. Βόγκηξε δίχως λέξη, με μυαλό συννεφιασμένο, και ξαφνικά, γεμάτος τρόμο, δεν μπορούσε καν να θυμηθεί γιατί.

Συνέχισε να πέφτει, πιο βαθιά, σε πιο πυκνό σκοτάδι.

Δεν μπορούσε πλέον να δει ούτε να νιώσει ούτε να θυμηθεί πώς είχε φτάσει έως εκεί, στο πουθενά, να κατρακυλάει στην ανυπαρξία – προς τα πού; Για πόσο;

Η μνήμη του τρεμόπαιζε και σιγά σιγά έσβηνε. Ήταν όλο και πιο δύσκολο να θυμηθεί τα λόγια του αγγέλου στο λευκό λιβάδι που έμοιαζε τόσο με...

Με ποιον έμοιαζε ο άγγελος; Και τι τόσο σημαντικό είχε πει; Ο Ντάνιελ δεν ήξερε, δεν ήξερε τίποτα πια.

Μόνον ότι κατρακυλούσε σε ένα ατέλειωτο κενό.

Ένιωθε την ανάγκη να βρει κάτι... κάποιον.

Την ανάγκη να νιώσει ολόκληρος ξανά...

Αλλά υπήρχε μόνο σκοτάδι μες στο σκοτάδι...

Σιωπή που έπνιγε τις σκέψεις του...

Ένα τίποτα που ήταν τα πάντα.

Ο Ντάνιελ συνέχισε να πέφτει.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΩΝ

Καλημέρα».

Ένα ζεστό χέρι χάιδεψε το πρόσωπο της Λους και έβαλε μια μπούκλα πίσω από το αυτί της.

Γύρισε στο πλάι, χασμουρήθηκε και άνοιξε τα μάτια. Κοιμόταν βαθιά και ονειρευόταν τον Ντάνιελ.

«Α», αναφώνησε και άγγιξε το μάγουλό της. Ήταν όντως εκεί.

Ο Ντάνιελ καθόταν δίπλα της. Φορούσε ένα μαύρο πουλόβερ και το ίδιο κόκκινο κασκόλ που είχε τυλιγμένο στο λαιμό του την πρώτη φορά που τον συνάντησε στο Σουόρντ εντ Κροσ. Ήταν καλύτερος κι από όνειρο.

Το βάρος του έκανε το ράντισο να γέρνει λίγο και η Λους τράβηξε τα πόδια της και κουλουριάστηκε πιο κοντά του.

«Δεν είσαι όνειρο», είπε.

Τα μάτια του Ντάνιελ ήταν πιο θολά από ό,τι είχε συνηθίσει να τα βλέπει η Λους, αλλά εξακολουθούσαν να λάμπουν με το πιο φωτεινό βιολετί καθώς εξέταζαν τα χαρακτηριστικά της σαν να την έβλεπαν για πρώτη φορά. Έσκυψε και κόλλησε τα χείλη του στα δικά της.

Η Λους τυλίχτηκε πάνω του, έβαλε τα μπράτσα της γύρω απ' το λαιμό του και τον φίλησε χαρούμενη. Δεν την ένοιαζε που δεν είχε πλύνει τα δόντια της και τα μαλλιά της ήταν αχτένιστα. Δεν την ένοιαζε τίποτ' άλλο εκτός απ' το φιλί του. Ήταν μαζί πια και κανέννας απ' τους δυο δεν μπορούσε να σταματήσει να χαμογελάει.

Έπειτα, όμως, σε μια στιγμή, τα θυμήθηκε όλα:

Δαγκάνες σαν ξυράφια και θαμπά κόκκινα μάτια. Πνιγηρή βρόμα θανάτου και σήψης. Σκοτάδι παντού, τόσο απόλυτο στην καταστροφή του, που έκανε το φως και την αγάπη και κάθετι καλό στον κόσμο να δείχνει κουρασμένο, ραγισμένο και νεκρό.

Το ότι κάποτε ο Λούσιφερ υπήρξε κάτι άλλο για εκείνη –ο Μπιλ, το δύστροπο πέτρινο γκαργκόιλ που θεωρούσε φίλο της, ήταν ουσιαστικά ο ίδιος ο Λούσιφερ– φαινόταν απίστευτο. Τον είχε αφήσει να πλησιάσει υπερβολικά κοντά της και τώρα, επειδή η Λους δεν είχε κάνει αυτό που ήθελε εκείνος, δηλαδή δεν είχε επιλέξει να σκοτώσει την αθάνατη ψυχή της στην αρχαία Αίγυπτο, είχε αποφασίσει να αφανίσει τον κόσμο.

Να διαστρεβλώσει το χρόνο και να σβήσει ό,τι είχε γίνει μετά την Πτώση.

Κάθε ζωή, κάθε αγάπη, κάθε στιγμή που είχε ζήσει κάθε θνητή και αγγελική ψυχή θα γινόταν κουβάρι και θα εξαφανιζόταν εξαιτίας του απερίσκεπτου πείσματος του Λούσιφερ, λες και το σύμπαν ήταν επιτραπέζιο παιχνίδι κι εκείνος το κακομαθημένο παιδί που τα παρατούσε όταν έβλεπε ότι χάνει. Τι ήθελε να κερδίσει; Η Λους δεν είχε ιδέα.

Το πρόσωπό της κοκκίνισε καθώς θυμήθηκε την οργή του. Ήθελε να την κάνει να τρέμει στα χέρια του, όταν την πήρε πίσω τη στιγμή της Πτώσης. Ήθελε να της δείξει ότι γι' αυτόν ήταν προσωπική υπόθεση.

Μετά την πέταξε στην άκρη και άνοιξε έναν Προάγγελο σαν απόχη, για να πιάσει όλους τους αγγέλους που είχαν πέσει απ' τον Παράδεισο.

Τη στιγμή που την έπιασε ο Ντάνιελ, σ' εκείνο το ανάστερο κενό, ο Λούσιφερ εξαφανίστηκε σαν αστραπή και έκανε την Πτώση ν' αρχίσει ξανά. Ήταν εκεί μαζί με τους εκπίπτοντες αγγέλους και την παλιά εκδοχή του εαυτού του. Όπως και οι υπόλοιποι, ο Λούσιφερ έπεφτε σε μian ανίσχυρη απομόνωση – με τα αδέρφια του αλλά ξεχωριστά, μαζί αλλά μόνος. Πριν από χιλιέτιες, οι άγγελοι χρειάστηκαν εννιά μέρες θνητών για να πέσουν από τον Παράδεισο στη Γη. Επειδή η δεύτερη Πτώση του Λούσιφερ θα ακολουθούσε την ίδια πορεία, η Λους, ο Ντάνιελ και οι άλλοι είχαν μόλις εννιά μέρες για να τον σταματήσουν.

Αν δεν το έκαναν, όταν ο Λούσιφερ και ο Προάγγελος με τους αγγέλους έπεφταν στη Γη, ο χρόνος θα αναδιπλωνόταν μέχρι το σημείο της Πτώσης και όλα θα άρχιζαν απ' την αρχή. Και τα επτά χιλιάδες χρόνια που είχαν μεσολαβήσει από τότε θα ήταν σαν να μην είχαν υπάρξει ποτέ.

Και η Λους θα ήταν σαν να μην είχε επιτέλους αρχίσει να καταλαβαίνει την κατάρρα, να καταλαβαίνει πού ταίριαζε σε όλο αυτό το κοσμικό σχέδιο, να μαθαίνει ποια ήταν και τι θα μπορούσε να γίνει.

Διακυβεύονταν η ιστορία και το μέλλον του κόσμου – εκτός αν η Λους, επτά άγγελοι και δύο Νεφιλίμ κατάφεραν να σταματήσουν τον Λούσιφερ. Είχαν εννιά μέρες και ούτε μία ιδέα από πού να ξεκινήσουν.

Η Λους ήταν τόσο κουρασμένη το προηγούμενο βράδυ, που δε θυμόταν καν να ξαπλώνει στο ράντισο, ούτε να τραβάει τη λεπτή μπλε κουβέρτα γύρω απ' τους ώμους της. Στα σανίδια της σκεπής της μικρής καλύβας υπήρχαν αράχνες και στη μέση του δωματίου ένα πτυσσόμενο τραπέζι με μισογεμάτα ποτήρια από τη ζεστή σοκολάτα που τους είχε φτιάξει η Γκάμπι το προηγούμενο βράδυ. Αλλά για τη Λους όλα ήταν σαν ένα όνειρο. Η πτήση της από τον Προάγγελο στο μικροσκοπικό νησάκι λίγο πιο έξω απ' το Τάιμπι, εκείνη την ασφα-

λή ζώνη των αγγέλων, ήταν θολή στη μνήμη της, από την εξαντλητική κούραση.

Είχε αποκοιμηθεί ενώ οι άλλοι ακόμα συζητούσαν κι άφησε τη φωνή του Ντάνιελ να τη νανουρίσει. Τώρα η καλύβα ήταν σιωπηλή και στο παράθυρο πίσω από τη σιλουέτα του Ντάνιελ ο ουρανός είχε το γκριζο χρώμα της ώρας πριν από το χάραμα.

Άπλωσε το χέρι της για να αγγίξει το μάγουλό του. Εκείνος γύρισε το κεφάλι του και φίλησε το εσωτερικό της παλάμης της. Η Λους έκλεισε τα μάτια σφιχτά για να μην κλάψει. Γιατί, ύστερα απ' όλα όσα είχαν περάσει, η Λους και ο Ντάνιελ έπρεπε να νικήσουν τον Διάβολο για να είναι ελεύθεροι να αγαπηθούν;

«Ντάνιελ», ακούστηκε η φωνή του Ρόλαντ απ' την πόρτα της καλύβας. Είχε τα χέρια στις τσέπες του μπουφάν του και ένα γκριζο σκουφάκι κατεβασμένο πάνω απ' τα ράστα του. Χάρισε στη Λους ένα κουρασμένο χαμόγελο. «Ήρθε η ώρα».

«Ώρα για ποιο πράγμα;» Η Λους ανασηκώθηκε και ακούμπησε στους αγκώνες της. «Θα φύγουμε; Από τώρα; Ήθελα να αποχαιρετήσω τους γονείς μου. Θα έχουν πανικοβληθεί».

«Σκεφτόμουν να σε πάω απ' το σπίτι τους», είπε ο Ντάνιελ. «Να τους πεις “αντίο”».

«Πώς θα τους εξηγήσω, όμως, τι έγινε μετά το δείπνο την Ημέρα των Ευχαριστιών;»

Θυμήθηκε τις λέξεις του Ντάνιελ απ' το προηγούμενο βράδυ: αν και ένιωθε ότι ήταν μέσα στους Προάγγελους για μιαν αιωνιότητα, στην πραγματικότητα είχαν περάσει μόλις λίγες ώρες.

Και πάλι, όμως, για τον Χάρι και την Ντορίν Πράις, ακόμα και οι λίγες ώρες που είχαν χάσει την κόρη τους θα ήταν σαν αιωνιότητα.

Ο Ντάνιελ και ο Ρόλαντ αντάλλαξαν ένα βλέμμα.

«Το φροντίσαμε εμείς αυτό», είπε ο Ρόλαντ και έδωσε στον Ντάνιελ ένα μπρελόκ με κλειδιά αυτοκινήτου.

«Πώς το φροντίσατε;» ρώτησε η Λους. «Ο μπαμπάς μου μια φορά πήρε τηλέφωνο την αστυνομία γιατί είχα αργήσει μισή ώρα να γυρίσω απ' το σχολείο...»

«Μην ανησυχείς μικρή», απάντησε ο Ρόλαντ. «Σε καλύψαμε. Πρέπει απλώς να αλλάξεις στολή». Έδειξε ένα σακίδιο στην κουνιστή καρέκλα πλάι στην πόρτα. «Η Γκάμπι έφερε τα πράγματά σου».

«Ε, ευχαριστώ», είπε σαυτισμένη.

Πού ήταν η Γκάμπι; Πού ήταν όλοι οι υπόλοιποι; Η καλύβα το προηγούμενο βράδυ ήταν γεμάτη, απέπνεε θαλπωρή από τη λάμψη των αγγέλων και τη μυρωδιά ζεστής σοκολάτας και κανέλας. Η ανάμνηση εκείνης της ζεστασιάς, σε συνδυασμό με την προοπτική να αποχαιρετήσει τους γονείς της χωρίς να ξέρει πού πήγαινε, έκαναν το πρωινό να μοιάζει άδειο.

Το ξύλινο πάτωμα ήταν τραχύ κάτω από τα ξυπόλυτα πόδια της. Κοιτάζοντας κάτω, συνειδητοποίησε ότι φορούσε ακόμα το στενό λευκό φόρεμα που είχε στην Αίγυπτο, την τελευταία ζωή της που είχε επισκεφθεί μέσα από τους Προάγγελους. Ο Μπιλ την είχε αναγκάσει να το φορέσει.

Όχι, όχι ο Μπιλ. Ο Λούσιφερ. Χαμογελούσε επιδοκιμαστικά καθώς η Λους είχε γλιστρήσει το αστρόβελος στη ζώνη της και σκεφτόταν τη συμβουλή του να σκοτώσει την ψυχή της.

Ποτέ, ποτέ, ποτέ. Η Λους είχε πάρα πολλά για τα οποία άξιζε να ζήσει.

Μέσα στο παλιό πράσινο σακίδιο που έπαιρνε μαζί της κάθε καλοκαίρι στην κατασκήνωση, η Λους βρήκε τις αγαπημένες της πιτζάμες –λινές, με λευκές και κόκκινες ρίγες–, τακτικά διπλωμένες, με τις ασορτί λευκές παντόφλες.

«Μα είναι πρωί», είπε η Λους. «Τι χρειάζονται οι πιτζάμες;»

Ο Ντάνιελ και ο Ρόλαντ κοιτάχτηκαν ξανά, και αυτή τη φορά η Λους θα έπαιρνε όρκο ότι προσπαθούσαν να μη γελάσουν.

«Περίμενε και θα δεις», είπε ο Ρόλαντ.

Όταν ντύθηκε, η Λους ακολούθησε τον Ντάνιελ έξω απ' την καλύβα και άφησε τη φαρδιά του πλάτη να της κόβει τον αέρα καθώς διέσχιζαν το λιθόστρωτο μονοπατάκι προς την ακτή.

Το μικροσκοπικό νησάκι κοντά στο Τάιμπι απείχε περίπου ένα μίλι απ' την ακτογραμμή της Σαβάνα. Απέναντι από αυτή την υδάτινη έκταση, ο Ρόλαντ της είχε υποσχεθεί ότι την περίμενε ένα αυτοκίνητο.

Τα φτερά του Ντάνιελ ήταν σκεπασμένα, αλλά πρέπει να ένωσε ότι η Λους κοίταζε τα σημεία στην πλάτη του απ' όπου ξεδιπλώνονταν.

«Όταν τακτοποιηθούν όλα, θα πηγαίνουμε όπου θέλουμε πετώντας για να σταματήσουμε τον Λούσιφερ. Μέχρι τότε καλύτερα να μείνουμε στο έδαφος».

«Καλά», συμφώνησε η Λους.

«Παραβγαίνουμε στο κολύμπι μέχρι απέναντι;»

Η ανάσα της πάγωνε στον αέρα.

«Ξέρεις ότι θα σε κερδίσω».

«Όντως». Τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της και τη ζέστανε. «Ίσως τότε καλύτερα να πάρουμε τη βάρκα. Να προστατεύσουμε και την αξιοπρέπειά μου».

Τον παρακολούθησε να λύνει μια μικρή μεταλλική βάρκα από την προβλήτα. Το απαλό φως πάνω στο νερό τής θύμιζε τη μέρα που είχαν κολυμπήσει στη μυστική λίμνη του Σουόρντ εντ Κρος. Το δέρμα του άστραφτε καθώς είχαν ανέβει στον επίπεδο βράχο στη μέση της λίμνης για να ξεκουραστούν και μετά είχαν ξαπλώσει στην καυτή από τον ήλιο πέτρα, αφήνοντας τη ζεστασιά της μέρας να στεγνώσει τα κορμιά τους. Δεν τον ήξερε σχεδόν καθόλου τότε –δεν ήξερε ότι ήταν άγγελος– και όμως ήταν ήδη επικίνδυνα ερωτευμένη μαζί του.

«Κολυμπούσαμε μαζί όταν ζούσα στην Ταϊτή, έτσι δεν είσαι;» τον ρώτησε, έκπληκτη που θυμόταν άλλη μια φορά που είχε δει τα μαλλιά του Ντάνιελ να λάμπουν απ' το νερό.

Εκείνος την κοίταξε και η Λους κατάλαβε πόσο σημαντι-

κό ήταν γι' αυτόν να μπορεί επιτέλους να μοιράζεται μαζί της μερικές από τις αναμνήσεις του παρελθόντος τους. Φάνηκε τόσο συγκινημένος, που η Λους νόμιζε ότι θα έκλαιγε.

Αντίθετα, ο Ντάνιελ τη φίλησε τρυφερά στο μέτωπο και είπε:

«Και τότε με κέρδιζες, κάθε φορά, Λούλου».

Δε μιλούσαν πολύ όσο κωπηλατούσε ο Ντάνιελ. Γι' αυτήν ήταν αρκετό να κοιτάζει τους μυς του να τεντώνονται και να χαλαρώνουν κάθε φορά που τραβούσε τα κουπιά, να τα ακούει να βουτάνε στο παγωμένο νερό, να ανασαίνει τον αλμυρό αέρα του ωκεανού. Ο ήλιος ανέτελλε πάνω απ' τους ώμους της και ζέστανε το σβέρκο της, αλλά καθώς πλησίαζαν στη στεριά, είδε κάτι που την έκανε να ανατριχιάσει μέχρι το μεδούλι.

Ένα αυτοκίνητο. Αναγνώρισε αμέσως το λευκό Τάουρους.

«Τι συμβαίνει;» Ο Ντάνιελ είδε το σώμα της Λουσίνα να σφίγγεται, τη στιγμή που η βάρκα άγγιζε την ακτή. «Α, αυτό».

Δε φάνηκε να αναστατώνεται καθώς πήδηξε απ' τη βάρκα και άπλωσε το χέρι του στη Λους. Το έδαφος ήταν γεμάτο σάπια φύλλα και μύριζε έντονα. Της θύμιζε την παιδική της ηλικία.

«Δεν είναι αυτό που νομίζεις», είπε ο Ντάνιελ. «Όταν η Σοφία το έσκασε απ' το Σουόρντ εντ Κρος, αφού...» η Λους περιρίμενε ελπίζοντας ότι ο Ντάνιελ δε θα έλεγε *αφού δολοφόνησε την Πεν*, «αφού μάθαμε ποια ήταν στ' αλήθεια, οι άγγελοι κατέσχεσαν το αμάξι της». Το πρόσωπό του έγινε πιο σκληρό. «Μας χρωστάει πολλά περισσότερα από αυτό».

Η Λους σκέφτηκε το χλωμό πρόσωπο της Πεν, το αίμα που το εγκατέλειπε.

«Πού είναι τώρα η Σοφία;»

Ο Ντάνιελ κούνησε το κεφάλι του.

«Δεν ξέρω. Δυστυχώς, θα μάθουμε μάλλον σύντομα. Έχω ένα προαίσθημα ότι κάπως θα καταφέρει να ανακατευτεί στα σχέδιά μας». Έβγαλε απ' την τσέπη του τα κλειδιά και έβα-

λε το ένα στην πόρτα του συνοδηγού. «Αλλά δε χρειάζεται να ανησυχείς γι' αυτό τώρα».

«Καλά». Η Λους τον κοίταξε εξεταστικά καθώς βούλιαξε στο γκριζο κάθισμα. «Υπάρχει, δηλαδή, κάτι άλλο για το οποίο θα έπρεπε να ανησυχώ τώρα;»

Ο Ντάνιελ γύρισε το κλειδί και το αυτοκίνητο ζωντάνεψε αργά. Την τελευταία φορά που είχε μπει σ' εκείνο το αυτοκίνητο, ανησυχούσε που βρισκόταν μόνη της μαζί του. Ήταν η πρώτη φορά που είχαν φιληθεί – όπως πίστευε τότε, τουλάχιστον. Προσπαθούσε αδέξια να βάλει τη ζώνη της, όταν ένιωθε τα δάχτυλά του στα δικά της.

«Θυμήσου», της είπε καθώς της έβαλε τη ζώνη, αφήνοντας τα χέρια του να χαϊδέψουν τα δικά της. «Έχει ένα κόλπο».

Τη φίλησε απαλά στο μάγουλο, μετά έβαλε ταχύτητα και βγήκε ορμητικά απ' το υγρό δάσος προς τη στενή άσφαλτο. Ήταν οι μόνοι στο δρόμο.

«Ντάνιελ;» ρώτησε ξανά η Λους. «Για τι άλλο πρέπει να ανησυχώ;»

Εκείνος κοίταξε τις πιτζάμες της.

«Πόσο καλά μπορείς να παίζεις την άρρωστη;»

Το λευκό αυτοκίνητο περίμενε στο δρομάκι πίσω από το σπίτι των γονιών της, καθώς η Λους πέρασε ανάμεσα από τις τρεις αζαλέες δίπλα απ' το παράθυρο του δωματίου της. Το καλοκαίρι στο σκούρο χώμα φύτρωναν ντοματιές, το χειμώνα, όμως, ο πλαϊνός κήπος ήταν γυμνός και τρομακτικός και όχι και τόσο φιλόξενος. Δεν μπορούσε να θυμηθεί την τελευταία φορά που είχε πάει εκεί. Το είχε σκάσει από τρία διαφορετικά σχολεία στο παρελθόν αλλά ποτέ απ' το σπίτι των γονιών της. Εκείνη τη μέρα προσπαθούσε να μπει και δεν ήξερε καν πώς άνοιγε το παράθυρό της. Η Λους κοίταξε γύρω της, την κοιμισμένη γειτονιά, την πρωινή εφημερίδα στη νο-

τισμένη πλαστική σακούλα στην άκρη της μπροστινής αυλής των γονιών της, την παλιά, χωρίς δίχτυ μπασκέτα στο δρομάκι της εισόδου των Τζόνσον, απέναντι. Δεν είχε αλλάξει τίποτα από τότε που έλειπε. Δεν είχε αλλάξει τίποτα παρά μόνο η Λους. Αν πετύχαινε το σχέδιο του Μπιλ, αυτή η γειτονιά θα εξαφανιζόταν;

Χαιρέτησε μια τελευταία φορά τον Ντάνιελ, που παρακολουθούσε απ' το αυτοκίνητο, πήρε βαθιά ανάσα και χρησιμοποίησε τους αντίχειρές της για να σηκώσει το παράθυρο από την ξεφτισμένη μπλε μπογιά και το περβάζι.

Γλίστρησε εύκολα προς τα πάνω. Κάποιος από μέσα είχε ήδη ανοίξει τα παντζούρια. Η Λους σταμάτησε έκθαμβη καθώς οι κουρτίνες από μουσελίνα μισάνοιξαν και εμφανίστηκε το μισό ξανθό μισό μαύρο κεφάλι του παλιού εχθρού της, της Μόλι Ζέιν.

«Τι έγινε, Μπιφτέκι;»

Η Λους ανατρίχιασε με το παρατσούκλι που της είχαν δώσει την πρώτη κιόλας μέρα στο Σουόρντ εντ Κρος. Μήπως αυτό εννοούσαν ο Ντάνιελ και ο Ρόλαντ όταν της είπαν ότι είχαν φροντίσει τα πράγματα στο σπίτι της;

«Τι κάνεις εδώ, Μόλι;»

«Έλα, δε δαγκώνω».

Η Μόλι άπλωσε το χέρι της. Τα νύχια της ήταν φαγωμένα και βαμμένα πράσινο σμαραγδί.

Η Λους έβαλε το χέρι της στο χέρι της Μόλι, έσκυψε και πέρασε τα πόδια της ένα ένα, μέσα απ' το παράθυρο.

Το δωμάτιο της φάνηκε μικρό και παλιομοδίτικο, σαν να το είχε αφήσει εκεί κάποια παλιά Λους. Η κορνίζα με την αφίσα του Πύργου του Άιφελ πίσω από την πόρτα της. Ο πίνακας από φελλό, γεμάτος μετάλλια κολύμβησης απ' το δημοτικό σχολείο του Θάντερμπολτ. Και κάτω απ' το κιτρινοπράσινο χαβανέζικο πάπλωμα, ξαπλωμένη η καλύτερή της φίλη, η Κάλι.

Η Κάλι βγήκε κάτω απ' τα σκεπάσματα, πετάχτηκε απ' το κρεβάτι και έπεσε πάνω στη Λους.

«Μου είπαν ότι θα ήσουν καλά, αλλά μ' αυτό το απαίσιο ύφος που έλεγε ότι ήταν όλοι τους τρομοκρατημένοι και δεν είχαν σκοπό να μου εξηγήσουν τίποτα. Καταλαβαίνεις πόσο απίστευτα τρομακτικό ήταν όλο αυτό; Ήταν λες και ξαφνικά εξαφανίστηκες από προσώπου γης...»

Η Λους την αγκάλιασε σφιχτά. Για την Κάλι, έλειπε μόνο ένα βράδυ.

«Έλα, έλα, ηρεμία», βόγκηξε η Μόλι και τις χώρισε. «Θα πείτε τις σάχλες σας αργότερα. Δεν πέρασα όλο το βράδυ στο κρεβάτι σου μ' αυτή τη φτηνή πλαστική περούκα, κάνοντας ότι είμαι η άρρωστη Λους, μόνο και μόνο για να μου τα χαλάσετε όλα εσείς». Έκανε μια γκριμάτσα. «Ερασιτέχνες».

«Για περίμενε. Τι έκανες;» ρώτησε η Λους.

«Όταν εσύ... εξαφανίστηκες», είπε λαχανιασμένη η Κάλι, «ξέραμε ότι δε θα μπορούσαμε να το εξηγήσουμε στους γονείς σου. Εδώ δεν μπορούσα να το πιστέψω ούτε εγώ και το είχα δει με τα ίδια μου τα μάτια! Οπότε τους είπα ότι ένιωθες χάλια και είχες ξαπλώσει και η Μόλι έκανε ότι ήσουν εσύ και...»

«Ευτυχώς που βρήκα αυτό στην ντουλάπα σου». Η Μόλι της έδειξε μια κυματιστή μαύρη περούκα. «Ξέμεινε απ' τις απόκριες;»

«Ποκαχόντας», είπε η Λους και μετάνιωσε για άλλη μια φορά για την επιλογή στολής.

«Πάντως, έπιασε».

Ήταν παράξενο να βλέπει τη Μόλι –που είχε συμμαχήσει κάποτε με τον Λούσιφερ– να τη βοηθάει. Αλλά ούτε η Μόλι, όπως και ο Καμ και ο Ρόλαντ δεν ήθελαν τη δεύτερη Πτώση. Οπότε είχαν γίνει όλοι τους μια ομάδα.

«Με κάλυψες; Δεν ξέρω τι να πω. Σ' ευχαριστώ».

«Τέλος πάντων». Η Μόλι έδειξε με το κεφάλι της την Κάλι, για να αποφύγει την ευγνωμοσύνη της Λους. «Αυτή ήταν η

σταρ της βραδιάς. Αυτή να ευχαριστήσεις». Έβγαλε το πόδι της απ' το ανοιχτό παράθυρο. «Θα τα καταφέρετε από δω και πέρα; Έχω μια συνάντηση κορυφής στο Σπίτι της Βάφλας».

Η Λους της έκανε νόημα ότι ήταν όλα εντάξει και ξάπλωσε στο κρεβάτι της.

«Αχ, Λους», ψιθύρισε η Κάλι. «Όταν έφυγες, ολόκληρη η αυλή σας ήταν σκεπασμένη με μια γκριζα σκόνη. Και εκείνη η ξανθιά, η Γκάμπι, έκανε μια κίνηση με το χέρι της και την εξαφάνισε. Μετά είπαμε ότι ήσουν άρρωστη και ότι όλοι οι άλλοι είχαν φύγει και μετά βοήθησα τους γονείς σου να πλύνουν τα πιάτα. Και στην αρχή, αυτή η Μόλι μου φάνηκε λίγο απαίσια, αλλά τελικά έχει την πλάκα της». Τα μάτια της μισόκλεισαν. «Αλλά εσύ πού ήσουν; Τι σου συνέβη; Με κατατρόμαξες».

«Δεν ξέρω καν από πού να ξεκινήσω», είπε η Λους. «Συγγνώμη».

Ακούστηκε ένα χτύπημα και μετά το γνώριμο τριξίμο της πόρτας του δωματίου της που άνοιγε.

Η μητέρα της Λους στεκόταν στο διάδρομο, με τα μαλλιά της ανακατεμένα απ' τον ύπνο και στερεωμένα με ένα κίτρινο κλάμερ, με πρόσωπο άβαφο αλλά όμορφο. Κρατούσε έναν ψάθινο δίσκο με δυο ποτήρια χυμό πορτοκάλι, δυο πιάτα με βουτυρωμένα ψωμάκια και ένα κουτί ασπιρίνες.

«Κάποιος νιώθει καλύτερα, βλέπω».

Η Λους περίμενε να αφήσει η μητέρα της το δίσκο στο κομοδίνο. Μετά τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' τη μέση της και έκρυψε το πρόσωπό της στη ροζ πετσετέ ρόμπα της μητέρας της. Δάκρυα γέμισαν τα μάτια της. Ρούφηξε τη μύτη της.

«Κοριτσάκι μου», είπε η μαμά της, αγγίζοντας το μέτωπο και τα μάγουλα της Λους για να δει αν είχε πυρετό – είχε πάρα πολύ καιρό να χρησιμοποιήσει αυτή την απαλή γλυκιά φωνή με τη Λους και ήταν τόσο ωραίο να την ακούει.

«Σ' αγαπώ, μαμά».

«Μη μου πεις ότι είναι πολύ άρρωστη! Σήμερα θα κάνουμε τα χριστουγεννιάτικα ψώνια!»

Ο μπαμπάς της Λους εμφανίστηκε στην πόρτα, κρατώντας ένα πράσινο πλαστικό ποτιστήριο. Χαμογελούσε, αλλά πίσω από τα γυαλιά του τα μάτια του ήταν ανήσυχα.

«Νιώθω καλύτερα», είπε η Λους, «αλλά...»

«Χάρι», πετάχτηκε η μαμά της Λους. «Ξέραμε ότι μπορούσε να μείνει μόνο μια μέρα. Πρέπει να γυρίσει στο σχολείο». Στράφηκε στη Λους. «Πήρε πριν από λίγο ο Ντάνιελ, γλυκιά μου. Είπε ότι θα έρθει να σε πάρει για να πάτε στο σχολείο. Του είπα ότι εγώ και ο πατέρας σου θα χαιρόμαστε φυσικά να...»

«Όχι», τη διέκοψε βιαστικά η Λους, που θυμήθηκε το σχέδιο που της είχε αναλύσει λεπτομερώς ο Ντάνιελ στο αυτοκίνητο. «Εσείς πηγαίνετε να κάνετε τα ψώνια για τα Χριστούγεννα. Είναι οικογενειακή παράδοση των Πράις».

Συμφώνησαν η Λους να πάει με τον Ντάνιελ και οι γονείς της να συνοδεύσουν την Κάλι στο αεροδρόμιο. Ενώ τα κορίτσια έτρωγαν πρωινό, οι γονείς της Λους κάθισαν στην άκρη του κρεβατιού και μιλούσαν για το πώς είχαν περάσει την Ημέρα των Ευχαριστιών («Η Γκάμπι γυάλισε όλα τα ασημικά – τι αγγελούδι».) Μέχρι να φτάσουν στις προσφορές που θα κυνηγούσαν εκείνη τη μέρα («Ο πατέρας σου μόνο εργαλεία ψάχνει»), η Λους συνειδητοποίησε ότι η ίδια δεν είχε πει τίποτ' άλλο εκτός από «Α, ναι;» και «Ααα».

Όταν οι γονείς της σηκώθηκαν επιτέλους για να πάρουν τα πιάτα στην κουζίνα και η Κάλι άρχισε να μαζεύει τα πράγματά της, η Λους πήγε στο μπάνιο και έκλεισε πίσω της την πόρτα.

Της φάνηκε ότι ήταν επιτέλους μόνη έπειτα από έναν αιώνα. Κάθισε στο σκαμπό μπροστά απ' τον καθρέφτη και κοιτάχτηκε.

Ήταν η ίδια αλλά και διαφορετική. Εντάξει, αυτή που έβλεπε ήταν η Λουσίνα Πράις αλλά ταυτόχρονα...

Ήταν η Λέιλα, στα πλούσια χείλη, η Λούλου στα πυκνά κυματιστά μαλλιά, το έντονο βλέμμα της Λου Σιν στα καστανά της μάτια, το λακκάκι της Λουτσία στο μάγουλο, έτοιμη να κάνει ζαβολιές. Δεν ήταν μόνη. Ίσως να μη βρισκόταν ποτέ ξανά μόνη. Γιατί εκεί, στον καθρέφτη, βρίσκονταν όλες οι μετενσαρκώσεις της Λουσίνα και την κοίταζαν και αναρωτιόνταν: *Τι θα απογίνουμε εμείς; Η ιστορία μας; Η αγάπη μας;*

Έκανε ντους και φόρεσε ένα καθαρό τζιν, τις μαύρες μπότες ιππασίας και ένα μακρύ λευκό πουλόβερ. Κάθισε πάνω στη βαλίτσα της Κάλι ενώ η φίλη της προσπαθούσε να την κλείσει. Η σιωπή ανάμεσά τους ήταν πολύ σκληρή.

«Είσαι η καλύτερή μου φίλη, Κάλι», είπε τελικά η Λους. «Περνάω κάτι που δεν το καταλαβαίνω. Δε φταις, όμως, εσύ. Λυπάμαι που δεν ξέρω πώς να σ' το περιγράψω καλύτερα, αλλά μου έλειψες. Πάρα πολύ».

Το σώμα της Κάλι ήταν σφιγμένο.

«Κάποτε μου έλεγες τα πάντα».

Ωστόσο, το βλέμμα που αντάλλαξαν τα δυο κορίτσια έλεγε ότι κάτι τέτοιο δεν ήταν πια εφικτό.

Έξω ακούστηκε μια πόρτα αυτοκινήτου να κλείνει με δύναμη.

Πίσω απ' τα ανοιχτά στόρια, η Λους είδε τον Ντάνιελ να πηγαίνει προς την είσοδο του σπιτιού. Και παρόλο που είχε περάσει μόλις μισή ώρα από τη στιγμή που την είχε αφήσει, η Λους ένιωσε τα μάγουλά της να κοκκινίζουν. Βάδιζε αργά, σαν να πετούσε, με το κόκκινο κασκόλ του να ανεμίζει πίσω του. Ακόμα και η Κάλι τον κοίταζε άφωνη.

Οι γονείς της Λους στέκονταν πλάι πλάι στην είσοδο. Τους αγκάλιασε έναν έναν για αρκετή ώρα – πρώτα τον μπαμπά της, μετά τη μαμά της, μετά την Κάλι, που την έσφιξε δυνατά και της ψιθύρισε βιαστικά:

«Αυτό που σε είδα να κάνεις χθες το βράδυ ήταν πανέμορφο. Ήθελα απλώς να το ξέρεις».

Η Λους ένωσε τα μάτια της να τσούζουν πάλι. Έσφιξε την Κάλι και σχημάτισε με τα χείλη της: «Ευχαριστώ».

Μετά βγήκε απ' το σπίτι και πήγε προς την αγκαλιά του Ντάνιελ και όλα όσα σήμαινε αυτή.

«Α, εδώ είστε, ερωτευμένα πιτσουνάκια», σιγοτραγούδησε η Αριάν, βγάζοντας το κεφάλι της πίσω από μια μεγάλη βιβλιοθήκη.

Καθόταν σταυροπόδι πάνω σε μια καρέκλα της βιβλιοθήκης, πετώντας στον αέρα χρωματιστά μπαλάκια. Φορούσε φόρμα και στρατιωτικές μπότες και τα σκούρα μαλλιά της ήταν πλεγμένα μικροσκοπικά πλεξουδάκια.

Η Λους δε χαιρόταν και πάρα πολύ που επέστρεψε στη βιβλιοθήκη του Σουόρντ εντ Κρος. Είχε ανακαινιστεί από τότε που την είχε καταστρέψει η φωτιά, αλλά και πάλι μύριζε σαν να είχε καεί κάτι μεγάλο και άσχημο εκεί μέσα. Η διεύθυνση είχε θεωρήσει τη φωτιά τραγικό ατύχημα, κάποιος, όμως, είχε σκοτωθεί –ο Τοντ, ένας ήσυχος συμμαθητής της που η Λους δεν τον ήξερε μέχρι τη μέρα που πέθανε– και εκείνη ήξερε ότι κάτι πιο σκοτεινό κρυβόταν κάτω από την επιφάνεια της ιστορίας. Κατηγορούσε τον εαυτό της γι' αυτό.

Καθώς έστριψαν στη γωνία ενός διαδρόμου και πήγαν προς το χώρο μελέτης της βιβλιοθήκης, η Λους είδε ότι η Αριάν δεν ήταν μόνη της. Ήταν όλοι τους εκεί: η Γκάμπι, ο Ρόλαντ, ο Καμ, η Μόλι, η Άναμπελ –η ψηλή κοπέλα με τα φούξια μαλλιά– ακόμα και ο Μάιλς και η Σέλμπι, που τη χαιρετούσαν ενθουσιασμένοι και φαίνονταν σίγουρα πολύ διαφορετικοί από τους άλλους αγγέλους αλλά και από τους θνητούς εφήβους.

Ο Μάιλς και η Σέλμπι –για ένα λεπτό– κρατιόνταν χεράκι χεράκι; Όταν ξανακοίταξε, όμως, είχαν βάλει τα χέρια τους κάτω απ' το τραπέζι. Ο Μάιλς χαμήλωσε το καπέλο του. Η Σέλμπι ξερόβηξε και έσκυψε πάνω από ένα βιβλίο.

«Το βιβλίο σου», είπε η Λους στον Ντάνιελ, μόλις εντόπισε τη χοντρού ράχη με την ξεφλουδισμένη μπλε κόλλα κοντά στη βάση. Το ξεβαμμένο εξώφυλλο έγραφε: *Οι Παρατηρητές: Μύθος στη Μεσαιωνική Ευρώπη, του Ντάνιελ Γκριγκόρι.*

Το χέρι της πήγε ενστικτωδώς να αγγίξει το απαλό γκριζο εξώφυλλο. Έκλεισε τα μάτια της γιατί της θύμιζε την Πεν, που δε θα 'πρεπε να έχει πεθάνει· και γιατί η φωτογραφία που ήταν κολλημένη μέσα απ' το εξώφυλλο ήταν το πρώτο πράγμα που την είχε πείσει πως ό,τι της είχε πει ο Ντάνιελ για την ιστορία τους, μπορεί και να ήταν αληθινό.

Ήταν μια φωτογραφία από μίαν άλλη ζωή, απ' το Χέλστον, στην Αγγλία. Και παρόλο που κανονικά δε θα έπρεπε να είναι εφικτό, δεν υπήρχε αμφιβολία: η νεαρή γυναίκα στη φωτογραφία ήταν η Λουσίνα Πράις.

«Πού το βρήκατε;» ρώτησε η Λους.

Η φωνή της πρέπει να έκρουβε κάτι γιατί η Σέλμιπ είπε:

«Τι το τόσο ιδιαίτερο έχει στο κάτω κάτω αυτό το σκονισμένο πράγμα;»

«Είναι πολύτιμο. Είναι το μοναδικό μας στοιχείο αυτή τη στιγμή», απάντησε η Γκάμπι. «Η Σοφία προσπάθησε κάποτε να το κάψει».

«Η Σοφία;» Το χέρι της Λους πίεσε την καρδιά της. «Η μς Σοφία προσπάθησε... η φωτιά στη βιβλιοθήκη; Αυτή το έκανε;»

Οι άλλοι έγνεψαν καταφατικά.

«Σκότωσε τον Τοντ», είπε σατισμένη η Λους.

Άρα δεν έφταιγε η Λους γι' αυτό. Άλλη μια ζωή που πήρε η Σοφία στο λαιμό της.

«Και σχεδόν πέθανε από έκπληξη όταν της το έδειξες», είπε ο Ρόλαντ. «Όλοι μας σοκαριστήκαμε, ειδικά όταν έξι-σες και άρχισες να μιλάς γι' αυτό».

«Της είχα πει ότι με φίλησε ο Ντάνιελ», θυμήθηκε η Λους και κοκκίνισε. «Και ότι επιβίωσα. Αυτό ήταν που της είχε κά-νει εντύπωση;»

«Εν μέρει, ναι», αποκρίθηκε ο Ρόλαντ. «Αλλά υπάρχουν πολλά περισσότερα σ' αυτό το βιβλίο που η Σοφία δε θα ήθελε να μάθεις».

«Δεν ήταν και πολύ καλή εκπαιδευτικός, ε;» είπε ο Καμ, με ένα χαζοχαρούμενο χαμόγελο, σαν να της έλεγε: *Έχουμε πολύ καιρό να συναντηθούμε.*

«Τι δεν ήθελε να μάθω;»

Όλοι οι άγγελοι στράφηκαν στον Ντάνιελ.

«Χθες το βράδυ σου είπαμε ότι κανένας απ' τους αγγέλους δε θυμόταν πού είχαμε προσγειωθεί όταν πέσαμε», είπε ο Ντάνιελ.

«Ναι, πώς είναι δυνατόν αυτό;» είπε η Σέλμπι. «Κάτι τέτοιο θα περίμενε κανείς να έχει εντυπωθεί στο μαύρο κουτί της μνήμης σας».

Ο Καμ κοκκίνισε.

«Δοκίμασε εσύ να πέφτεις για εννιά μέρες μέσα από πολλάπλές διαστάσεις και τρισεκατομμύρια μίλια, να προσγειώνεσαι με τη μούρη, να σπας τα φτερά σου, να σέρνεσαι έχοντας πάθει διάσειση ποιος ξέρει για πόσο καιρό, να περιπλανιέσαι στην έρημο για δεκαετίες ψάχνοντας έστω και ένα σημάδι για το ποιος και τι είσαι – και μετά μίλα μου για μαύρα κουτιά και αηδίες».

«Εντάξει, λοιπόν, έχεις απωθημένα», είπε η Σέλμπι, κάνοντας την ψυχίατρο. «Η διάγνωσή μου...»

«Τουλάχιστον θυμάσαι ότι υπήρχε μια έρημος», επενέβη ο Μάιλς για να ελαφρύνει το κλίμα.

Η Σέλμπι γέλασε.

Ο Ντάνιελ στράφηκε στη Λους.

«Έγραψα αυτό το βιβλίο όταν σε έχασα στο Θιβέτ... αλλά πριν σε γνωρίσω στην Πρωσία. Ξέρω ότι είδες τη ζωή στο Θιβέτ γιατί σε ακολούθησα, οπότε τώρα ίσως καταλάβεις πώς η απώλειά σου με έκανε να στραφώ σε χρόνια έρευνας, για να μπορέσω να βρω έναν τρόπο να γλιτώσουμε από αυτή την κατάρα».

Η Λους χαμήλωσε το κεφάλι. Εκείνος ο θάνατος είχε κάνει τον Ντάνιελ να πηδήξει από έναν γκρεμό. Φοβόταν μήπως ξανασυμβεί.

«Ο Καμ έχει δίκιο», είπε ο Ντάνιελ. «Κανένας μας δε θυμάται πού πέσαμε. Περιπλανιόμασταν στην έρημο μέχρι που δεν ήταν πια έρημος, περιπλανιόμασταν στις πεδιάδες και τις κοιλάδες και τις θάλασσες μέχρι που έγιναν έρημος. Μόνον όταν βρήκαμε, σιγά σιγά, ο ένας τον άλλο και αρχίσαμε να ενώνουμε τα κομμάτια της ιστορίας θυμηθήκαμε ότι κάποτε ήμασταν άγγελοι.

»Αλλά υπήρχαν σημάδια της Πτώσης μας, κειμήλια που είχαν βρει οι άνθρωποι και τα είχαν κρατήσει ως θησαυρούς, δώρα, όπως πίστευαν, από ένα Θεό που δεν καταλάβαιναν. Για πολύ καιρό, τα κειμήλια ήταν θαμμένα σε ένα ναό στην Ιερουσαλήμ, αλλά κατά τη διάρκεια των Σταυροφοριών κλάπηκαν και έφτασαν σε διάφορα μέρη. Κανείς μας δεν ήξερε πού πήγαν.

»Όταν έκανα την έρευνά μου, έδωσα έμφαση στην περίοδο του Μεσαίωνα και μελέτησα όσες περισσότερες πηγές μπορούσα γι' αυτά τα κειμήλια, σαν ένα θεολογικό κυνήγι θησαυρού. Η ουσία είναι ότι αν αυτά τα τρία αντικείμενα συγκεντρωθούν και βρεθούν όλα μαζί στο Όρος Σινά...»

«Γιατί στο Όρος Σινά;» ρώτησε η Σέλμι.

«Οι διάυλοι μεταξύ του Θρόνου και της Γης είναι πιο κοντά εκεί από οποιοδήποτε άλλο σημείο», εξήγησε η Γκάμπι, τινάζοντας τα μαλλιά της. «Εκεί δέχτηκε και ο Μωυσής τις Δέκα Εντολές, από εκεί έρχονται οι άγγελοι όταν φέρουν μηνύματα από τον Θρόνο».

«Σκέψου το σαν προσωπική είσοδο του Θεού», πρόσθεσε η Αριάν, πετώντας ένα μπαλάκι πολύ ψηλά στο ταβάνι, κατευθείαν πάνω σε μια λάμπα.

«Αλλά πριν ρωτήσετε», είπε ο Καμ καρφώνοντας τη Σέλμι με το βλέμμα του, «το Όρος Σινά δεν είναι το σημείο της Πτώσης».

«Θα ήταν πολύ εύκολο», είπε η Άναμπελ.

«Αν τα κειμήλια συγκεντρωθούν στο Όρος Σινά», είπε ο Ντάνιελ, «τότε, θεωρητικά, το σημείο της Πτώσης θα αποκαλυφθεί».

«Θεωρητικά», συμπλήρωσε περιφρονητικά ο Καμ. «Πρέπει να είμαι εγώ αυτός που θα αμφισβητήσει την εγκυρότητα της έρευνας του Ντάνιελ;...»

Ο Ντάνιελ έσφιξε τα δόντια του.

«Έχεις καμία καλύτερη ιδέα;»

«Δε νομίζεις», ο Καμ ύψωσε τη φωνή του, «ότι η θεωρία σου δίνει κάπως υπερβολική έμφαση στην ιδέα ότι αυτά τα κειμήλια είναι κάτι περισσότερο από φήμες; Ποιος ξέρει αν μπορούν να κάνουν αυτό που λέγεται ότι κάνουν;»

Η Λους παρακολούθησε προσεκτικά την ομάδα αγγέλων και δαιμόνων – τους μοναδικούς συμμάχους της σ' αυτή την αποστολή να σώσει τον εαυτό της και τον Ντάνιελ και... τον κόσμο.

«Άρα αυτή η άγνωστη τοποθεσία είναι το σημείο όπου πρέπει να βρισκόμαστε σε εννιά μέρες από σήμερα», συμπέρανε.

«Λιγότερες από εννιά μέρες», είπε ο Ντάνιελ. «Σε εννιά μέρες από τώρα θα είναι πολύ αργά. Ο Λούσιφερ –με τους αιχμάλωτους έκπτωτους αγγέλους– θα έχουν ήδη φτάσει».

«Αλλά ακόμα και αν καταφέρουμε να φτάσουμε πριν από τον Λούσιφερ στο σημείο της πτώσης», είπε η Λους, «μετά τι θα γίνει;»

Ο Ντάνιελ κούνησε το κεφάλι του.

«Δεν ξέρουμε. Δεν έχω πει σε κανέναν γι' αυτό το βιβλίο, γιατί δεν ήξερα πού θα οδηγούσε, και αν δεν ήσουν κι εσύ εκεί για να παιξείς το ρόλο σου...»

«Το ρόλο μου;» ρώτησε η Λους.

«Τον οποίο δεν έχουμε καταλάβει ακόμα...»

Η Γκάμπι έδωσε μιαν αγκωνιά στον Ντάνιελ και τον διέκοψε.

«Αυτό που θέλει να πει είναι πως όλα θα αποκαλυφθούν με τον καιρό».

Η Μόλι χτύπησε το μέτωπό της με το χέρι της.

«Σοβαρά; “Όλα θα αποκαλυφθούν;” Αυτό ξέρετε μόνο; Αυτό έχετε σκοπό να κάνετε;»

«Αυτό και το πόσο σημαντική είσαι», είπε ο Καμ, απευθυνόμενος στη Λους. «Εσύ είσαι το πιόνι για το οποίο γίνεται ο πόλεμος».

«Ορίστε;» ψιθύρισε η Λους.

«Βούλωσέ το», είπε ο Ντάνιελ στον Καμ και μετά έστρεψε την προσοχή του στη Λους. «Μην τον ακούς».

Ο Καμ ρουθούνισε αποδοκιμαστικά, αλλά κανείς δεν είπε τίποτα. Η περιφρόνησή του εισέβαλε στο δωμάτιο σαν απρόσκλητος επισκέπτης. Οι άγγελοι και οι δαίμονες έμειναν σιωπηλοί. Κανένας δε θα αποκάλυπτε τίποτα για το ρόλο της Λους στην Πτώση.

«Άρα, όλες αυτές οι πληροφορίες, αυτό το κυνήγι θησαυρού», είπε η Λους, «βρίσκεται σ’ αυτό το βιβλίο;»

«Πάνω-κάτω», απάντησε ο Ντάνιελ. «Απλώς πρέπει να το ξαναδιαβάσω και να καταλάβω από πού θα ξεκινήσουμε».

Οι άλλοι έκαναν στην άκρη για να του αφήσουν χώρο στο τραπέζι. Η Λους ένωσε το χέρι του Μάιλς να χαϊδεύει το μπράτσο της. Είχαν μιλήσει ελάχιστα από τότε που η Λους είχε επιστρέψει απ’ τους Προάγγελους.

«Μπορώ να σου πω λίγο», ρώτησε πολύ σιγά ο Μάιλς. «Λους;»

Η σοβαρή έκφραση του προσώπου του θύμιζε στη Λους τις τελευταίες στιγμές στην αυλή του πατρικού της, όταν ο Μάιλς είχε δημιουργήσει την προβολή της.

Ουσιαστικά, δεν είχαν μιλήσει ποτέ για το φιλί που είχαν ανταλλάξει στη βεράντα έξω απ’ το δωμάτιο του κοιτώνα της στο Σόρλαϊν. Σίγουρα ο Μάιλς ήξερε ότι ήταν λάθος – αλλά γιατί η Λους ένιωθε ότι τον προκαλούσε κάθε φορά που ήταν ευγενική μαζί του;

«Λους». Η Γκάμπι εμφανίστηκε στο πλευρό του Μάιλς.

«Σκέφτηκα να σου πω», έριξε μια ματιά στον Μάιλς, «ότι αν θες να επισκεφθείς για λίγο την Πεν, τώρα είναι καλή στιγμή».

«Καλή ιδέα», είπε η Λους. «Ευχαριστώ».

Κοίταξε απολογητικά τον Μάιλς, αλλά εκείνος κατέβασε απλώς το καπέλο του πιο χαμηλά και γύρισε και κάτι ψιθύρισε στη Σέλμπι.

«Γκουχ, γκουχ», ξερόβηξε επιδεικτικά η Σέλμπι. Στεκόταν πίσω απ' τον Ντάνιελ και προσπαθούσε να διαβάσει το βιβλίο πάνω από τον ώμο του. «Εγώ και ο Μάιλς τι θα κάνουμε;»

«Εσείς θα πάτε πίσω στο Σόρλαϊν», απάντησε η Γκάμπι και εκείνη τη στιγμή έμοιαζε πάρα πολύ με τους καθηγητές της στο Σόρλαϊν, αν και η Λους δεν το είχε προσέξει ξανά. «Πρέπει να ενημερώσετε τον Στίβεν και τη Φρανσέσκα. Ίσως χρειαστούμε τη βοήθειά τους – και τη δική σας, επίσης. Πείτε τους», πήρε βαθιά ανάσα, «πείτε τους ότι συμβαίνει. Ότι το παιχνίδι έχει φτάσει στο τέλος του, αλλά όχι όπως το περιμέναμε. Πείτε τους τα πάντα. Θα ξέρουν τι πρέπει να κάνουν».

«Μάλιστα», είπε η Σέλμπι και έκανε μια γκριμάτσα. «Ό,τι πεις».

«Ένα, δύο, ένα, δύο...» είπε η Αριάν και έβαλε τα χέρια γύρω απ' το στόμα της σαν megάφωνο. «Αν η Λους θέλει να πάει έξω, κάποιος πρέπει να τη βοηθήσει να βγει απ' το παράθυρο». Χτύπησε ρυθμικά τα δάχτυλά της στο τραπέζι με αθώο βλέμμα. «Έφτιαξα ένα φράγμα από βιβλία πίσω απ' την είσοδο της βιβλιοθήκης, σε περίπτωση που κάποιος απ' τους μαθητές εδώ πέρα σκεφτόταν να μας διακόψει».

«Παιχνιδάκι», είπε ο Καμ και έβαλε βιαστικά το χέρι του στο μπράτσο της Λους.

Εκείνη πήγε να διαμαρτυρηθεί, αλλά κανένας απ' τους άλλους αγγέλους δεν έδειξε να το θεωρεί κακή ιδέα. Ο Ντάνιελ δεν το πρόσεξε καν.

Κοντά στην πίσω πόρτα, η Σέλμπι και ο Μάιλς της είπαν με τα χείλη «Πρόσεχε», ο καθένας με διαφορετικό ύφος.

Ο Καμ τη συνόδευσε μέχρι το παράθυρο με χαμόγελο που ακτινοβολούσε ζεστασιά. Άνοιξε το γυάλινο τζάμι και κοίταξαν έξω το χώρο του σχολείου όπου είχαν γνωριστεί, είχαν έρθει κοντά, όπου την είχε ξεγελάσει για να τον φιλήσει. Δεν ήταν όλες οι αναμνήσεις άσχημες...

Ο Καμ πήδηξε πρώτος απ' το παράθυρο και προσγειώθηκε στο πεζούλι. Άπλωσε το χέρι του προς το μέρος της.

«Κυρία μου».

Η λαβή του ήταν δυνατή και την έκανε να νιώθει μικροσκοπική και πανάλαφρη καθώς κατέβηκαν απ' το πεζούλι, δυο ολόκληρα πατώματα σε δυο δευτερόλεπτα. Τα φτερά του ήταν κρυμμένα, αλλά εξακολουθούσε να κινείται με τόση χάρη, σαν να πετούσε. Προσγειώθηκαν απαλά στο νοτισμένο γρασίδι.

«Υποθέτω ότι δε θέλεις την παρέα μου», είπε εκείνος. «Στο νεκροταφείο εννοώ, όχι γενικά».

«Σωστά. Ευχαριστώ».

Ο Καμ κοίταξε απ' την άλλη και έβαλε το χέρι του στην τσέπη του. Έβγαλε ένα μικροσκοπικό ασημένιο καμπανάκι. Φαινόταν πανάρχαιο και είχε κάτι γραμμένο στα εβραϊκά.

«Χτύπα αυτό όταν θέλεις να σε ανεβάσω πάνω».

«Καμ», είπε η Λους. «Ποιος είναι ο δικός μου ρόλος σε όλα αυτά;»

Ο Καμ πήγε να της χαϊδέψει το μάγουλο, αλλά μετά το ξάνασκέφτηκε. Το χέρι του έμεινε στον αέρα.

«Ο Ντάνιελ έχει δικίο. Δεν είναι δική μας δουλειά να σου το πούμε αυτό».

Δεν περίμενε την απάντησή της. Λύγισε απλώς τα γόνατά του και όρμησε στον ουρανό. Δεν κοίταξε καν πίσω του.

Η Λους παρατήρησε για ένα λεπτό το σχολείο και άφησε τη γνώριμη υγρασία του Σουόρντ εντ Κρος να κολλήσει στο δέρμα της. Δεν μπορούσε να πει αν το μελαγχολικό σχολείο, με τα τεράστια άχαρα νεογοθτικά κτίριά του και το έρημο τοπίο ήταν ίδιο ή διαφορετικό.

Διέσχισε αργά το σχολικό συγκρότημα, περπάτησε πάνω στο ακίνητο χορτάρι της αυλής, πέρασε μπροστά απ' τους καταθλιπτικούς κοιτώνες και έφτασε στη σφυρήλατη πύλη του κοιμητηρίου. Εκεί σταμάτησε και ένιωσε να ανατριχιάζει.

Το νεκροταφείο έμοιαζε και μύριζε σαν αποχέτευση στη μέση του σχολείου. Η σκόνη απ' τη μάχη των αγγέλων είχε καθαρθεί. Ήταν ακόμα αρκετά νωρίς και οι περισσότεροι μαθητές κοιμόνταν, έτσι κι αλλιώς, κανένας δε θα περιφερόταν στο νεκροταφείο, εκτός κι αν ήταν τιμωρία. Μπήκε στο νεκροταφείο και άρχισε να περπατάει αργά ανάμεσα στις γερότες ταφόπλακες και τους λασπωμένους τάφους.

Στην ανατολική γωνία, στο βάθος, βρισκόταν η τελευταία κατοικία της Πεν. Η Λους κάθισε στη βάση του τάφου της φίλης της. Δεν είχε μαζί της λουλούδια και ούτε ήξερε καμία προσευχή οπότε έβαλε τα χέρια της στο κρύο υγρό χορτάρι, έκλεισε τα μάτια και έστειλε το δικό της μήνυμα στην Πεν, αμφιβάλλοντας αν θα έφτανε ποτέ.

Η Λους επέστρεψε εκνευρισμένη στο παράθυρο της βιβλιοθήκης. Δε χρειαζόταν τον Καμ και το καμπανάκι του για να τη σώσει. Μπορούσε να ανέβει και μόνη της.

Ήταν αρκετά εύκολο να φτάσει στο χαμηλότερο μέρος της λοξής οροφής και από εκεί μπορούσε να σκαρφαλώσει μέχρι το μακρύ στενό πεζούλι κάτω απ' τα παράθυρα της βιβλιοθήκης. Είχε περίπου τριάντα εκατοστά φάρδος. Καθώς σερόνταν πάνω του, άκουσε τις φωνές του Ντάνιελ και του Καμ που τσακώνονταν.

«Και αν κάποιος από εμάς αιχμαλωτιστεί;» Η φωνή του Καμ ήταν δυνατή και ικετευτική. «Ξέρεις ότι ενωμένοι είμαστε πιο δυνατοί, Ντάνιελ».

«Αν δε φτάσουμε εγκαίρως, η δύναμή μας δεν έχει σημασία. Θα σβηστούμε».

Μπορούσε να τους φανταστεί: ο Καμ με τις γροθιές σφιγμένες και τα πράσινα μάτια του να αστράφτουν, ο Ντάνιελ σταθερός και ακίνητος, με τα μπράτσα σταυρωμένα πάνω στο στήθος του.

«Δε σε εμπιστεύομαι, θα κάνεις ό,τι συμφέρει εσένα». Ο τόνος του Καμ ήταν τραχύς. «Η αδυναμία σου γι' αυτήν είναι πιο δυνατή από το λόγο σου».

«Δεν τίθεται θέμα συζήτησης». Ο Ντάνιελ δεν άλλαξε ύφος. «Το να χωριστούμε είναι η μόνη μας επιλογή».

Οι άλλοι δε μιλούσαν, μάλλον έκαναν τις ίδιες σκέψεις με τη Λους. Έφτασε στο παράθυρο και είδε ότι οι δυο άγγελοι στέκονταν πρόσωπο με πρόσωπο. Ο Καμ και ο Ντάνιελ συμπεριφέρονταν σαν αδέρφια και κανένας δεν τολμούσε να μπει ανάμεσά τους.

Τα χέρια της Λους πιάστηκαν απ' το περβάζι. Ένωσε μια μικρή σπίθα υπερηφάνειας μέσα της –δε θα το παραδεχόταν ποτέ– που είχε καταφέρει να φτάσει πίσω στη βιβλιοθήκη χωρίς βοήθεια. Αν και σίγουρα κανένας απ' τους αγγέλους δε θα το πρόσεχε. Αναστέναξε και έβαλε το πόδι της μέσα. Τότε το παράθυρο άρχισε να τρέμει.

Το γυαλί τραντάχτηκε μέσα στην κορνίζα του και το περβάζι κουνήθηκε τόσο δυνατά κάτω απ' τα χέρια της, που λίγο έλειψε να πέσει απ' το πεζούλι. Κρατήθηκε πιο σφιχτά νιώθοντας μέσα της δονήσεις, σαν να έτρεμε και η ψυχή και η καρδιά της.

«Σεισμός», ψιθύρισε. Το πόδι της σταθεροποιήθηκε στο πεζούλι τη στιγμή ακριβώς που το χέρι της γλίστρησε απ' το περβάζι.

«Λουσίντα!»

Ο Ντάνιελ έτρεξε στο παράθυρο. Τα χέρια του κατάφεραν να πιάσουν τα δικά της. Ο Καμ πλησίασε και έβαλε το ένα χέρι του στη βάση των ώμων της Λους και το άλλο στο πίσω μέρος του κεφαλιού της. Τα ράφια κυμάτισαν και τα φώτα

τρεμόπαιξαν καθώς οι δυο άγγελοι την τράβηξαν απ' το παράθυρο ελάχιστα πριν το τζάμι βγει απ' την κορνίζα και σπάσει σε ένα εκατομμύριο θραύσματα γυαλιού.

Η Λους στράφηκε στον Ντάνιελ με απορία. Κρατούσε ακόμα σφιχτά τους καρπούς της, αλλά τα μάτια του κοίταζαν πίσω της, έξω. Κοίταξε τον ουρανό, που ήταν θυμωμένος και γκριζός.

Το χειρότερο απ' όλα ήταν η δόνηση που είχε μείνει μέσα της και την έκανε να νιώθει σαν να της είχαν κάνει ηλεκτροσόκ. Της φάνηκε ότι πέρασε μια αιωνιότητα, αλλά κράτησε μόνο πέντε ή ίσως δέκα δευτερόλεπτα – αρκετή ώρα για να πέσουν όλοι, η Λους, ο Καμ και ο Ντάνιελ, στο πάτωμα με ένα δυνατό κρότο.

Μετά, το τρέμουλο σταμάτησε και στον κόσμο απλώθηκε νεκρική σιγή.

«Τι στο διάβολο;» Η Αριάν σηκώθηκε απ' το πάτωμα. «Μπήκαμε στην Καλιφόρνια χωρίς να το καταλάβω; Κανένας δε μου είχε πει ότι γίνονται σεισμοί στην Τζόρτζια!»

Ο Καμ έβγαλε ένα μεγάλο θραύσμα γυαλιού απ' το μπράτσο του. Η Λους έπνιξε μια κραυγή καθώς το κόκκινο αίμα έτρεξε στον αγκώνα του, αλλά ο ίδιος δεν έδειχνε να πονάει.

«Δεν ήταν σεισμός αυτό. Ήταν μια κοσμική μετατόπιση του χρόνου».

«Μια τι;» ρώτησε η Λους.

«Πρώτη από πολλές που θα ακολουθήσουν». Ο Ντάνιελ κοίταξε έξω απ' το σπασμένο παράθυρο, ένα λευκό σύννεφο να κυλάει στον ουρανό που ήταν πάλι γαλάζιος. «Όσο πλησιάζει ο Λούσιφερ, τόσο πιο δυνατές θα γίνονται», συνέχισε και κοίταξε τον Καμ, που έγνεψε καταφατικά.

«Τις, τοκ, παιδιά», είπε ο Καμ. «Ο χρόνος τελειώνει. Πρέπει να βιαστούμε».